

БОГ Е ПОЗНАВАЕМ

Свидетелства за възможността да познаем живия Бог намираме не само в Библията, но и в християнската Църква от всички времена.

Твърдението, че преди хората са познавали Бога по различен начин, е несъстоятелно. Бог не се е променил нито по същността Си, нито в пътищата Си. Променили сме се ние, хората, и то не по своята същност, а в по-ясното разбиране на естествените закони и във все по-бързия технически прогрес. В „свършенолетието“ си сме станали горди и сами затваряме пред себе си достъпа до Бога и до всичко божествено. „Ти си укрил това от мъдрите и разумните, а си го открил на невръстните“ (Мат. 11:25).

Човешкият род се самовъзхвалява. Нашите успехи ни замайват. Постепенно овладяваме света и поставяме себе си наравно с Бога. Но „Бог се противи на горделивите...“ (I Пет. 5:5). Не отдава Себе Си на такъв самовлюбен свят, защото там няма място за Него. Това е причината, поради която днес Бог мълчи и хората възприемат мълчанието Му като отсъствие. Самоопияненото християнство не може да разчита на Божието откровение.

„А на смирените дава благодат“ (I Пет. 5:5) - в това число и на кротките от това самовлюбено християнство. Едва ли днес можем да очакваме големи съживления във високоразвитите страни, но отделният човек все още има възможност да познае живия Бог. Никой не бива да се отчайва, макар че за конкретния човек е по-лесно, когато множество хора се поклонят пред Бога и Го приемат. Божието обещание в наши дни е също така сигурно, както и преди: „И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце“ (Йер. 29:13).

„Потърсих Господа и Той ме послуша“ - казва псалмопевецът Давид (Пс. 34:4). Към него се присъединяват всички вярващи от Библията и милиони други от всички времена и епохи. В Пс. 34:6 четем: „Този сиромас извика и Господ го послуша.“ Тук ще се опитаме да отговорим на въпроса, какво означава смирено и резултатно познаване на Бога.

Познавам човек, който макар никога да не е чел Библията, с право каза: „Трябва да има някъде прибежище и за мен. Откъде иначе идва тази постоянна тъга по бащиния дом? Трябва да има

НИЕ СМЕ СЪЗДАДЕНИ, ЗА ДА ОБЩУВАМЕ С БОГА

Някой, Който ме познава и разбира, на Когото мога да се доверя. Нужен ми е Този, Който най-накрая ще ми даде покой.“

Защо ние, хората, сме безгранични в стремежите си? Защо не приличаме на растения, които цъфтят еднакво година след година, или на птици, които свиват гнездата си както преди 4000 години?

Човечеството е постигнало високо развитие във всички области на науката, техниката и културата - защо обаче хората все още не са удовлетворени?

Нима безкрайната гонитба на щастието и благосъстоянието не говори сама за себе си? Не е ли ясно и без думи това, до което някой в един момент е стигнал: „Дори да ми дадете всичко, без Бога ще бъда беден, празен, неудовлетворен, жадуващ, търсец.“

„И Бог създаде човека по Своя образ“ - четем в Библията. Достоверността на тези думи се потвърждава от нашето постоянно безпокойство, от нашата неудовлетвореност, от стремежа ни да надмогнем самите себе си. Независимо дали си даваме сметка, или не, ние търсим великото „Ти“, на Коего можем да се доверим, за Коего сме създадени.

Тъй като ни е нужно това съвършено лично „Ти“, философските старания на някои днешни богослови да разкрият Божията тайна са напразни. Не е възможно да познаеш Бога с разума си. Само този, който със сърцето си търси лична връзка с Него, може да Го познае. Той е Бог на Авраам, Исаак и Яков, Бог, Който има лично общение с творението Си. Той е „Отец на нашия Господ Исус Христос“, а чрез Него - и наш Отец, не само някаква „дълбина на битието“ или „висш разум“, както и да Го наричат днес!

Всички религии изразяват човешкото търсене на Бога. Всяка от тях предлага свой път, нито един от които не води до Него. От самите нас няма път към Бога. Единствено когато Той слезе до нас, ни се открива по достъпен начин, става познаваем, и то дотолкова, доколкото Сам пожелае.

БОГ СЕ ОТКРИВА НА СВОЯ НАРОД

Това „слизание“ в друго измерение, познаваме за хората, наричаме откровение. Без него не е възможно да стигнем до Бога. Точно там е бедата, че хората се опитват да Го познаят със собствените си сили, без да търсят Неговото откровение. И резултатът е неуспех, разочарование, неверие в съществуването на Бога.

Но друго не е възможно. Ако светът беше способен да възприема Бога без Неговото откровение, Бог щеше да е част от нашата действителност и у Него нямаше да има нищо божествено.

За щастие Бог отдавна се открива на хората. Между всички народи в света Той се открива първо на Израил. Този народ Бог избира, за да изяви чрез него Своята воля, Своята същност и да дари на хората богатството Си. В древността всеки, който се числи към този народ или се присъедини към него, има достъп до Божието откровение. Само Израил може да чува гласа на Бога, да говори с Него, да Го намира и познава.

От старозаветния Божи народ произхожда новозаветният - Църквата на Господ Исус Христос. Сега множество хора намират живия Бог и стават Негови деца. Това чудо се осъществява постоянно. Ако днес в западните държави често казват, че Бог е мъртъв, непознаваем, то в Корея, Индонезия и други страни от Изтока стотици хиляди Го познават като живия Бог. Победното шествие на Христовата Църква през хилядолетията ни кара да се замислим. Без Божията намеса нито нейното възникване, нито запазването и разпространението ѝ могат да бъдат разбрани.

БОГ ГОВОРИ С НАС ЧРЕЗ СВОЯТА КНИГА

Първото, с което се сблъскват хората, които се интересуват от живота на Божия народ, е Библията, свещената книга на християните. Днес не е проблем да се сдобиеш с тази книга. Но разбирането ѝ за нас е по-трудно, отколкото за хората в миналото. В Библията се срещаме с друг свят и някои смятат, че той е недостъпен за тях. Но неразбираемостта може да стане разбираема. Светът на физиката и електрониката за мнозина от нас някога също е бил чужд, но благодарение на усърдното изучаване вече сме свикнали с него. А можем ли да вникнем в най-великото - Божия свят, - без да се потрудим?

Търсенето на Бога е немислимо без Библията. Как да загърбим свидетелствата на множество хора, че са срещнали живия Бог чрез четене на Неговото Слово или слушане на благата вест?

**От самите нас няма път към Бога.
Единствено когато Той слезе до нас,
ни се открива по достъпен начин,
става познаваем, и то дотолкова,
доколкото Сам пожелае**

„И Словото стана плът и живя между нас, и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина“

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ ЙОАН 1:14

Поканили един студент на младежка среща. Той се удивил колко сериозно приятелите му изучават Библията. Видял, че тази древна книга значи много за тях във всекидневния им живот. Това го накарало да потърси причината за подобен интерес. Купил си Нов Завет и започнал да чете. След няколко месеца станало чудо: „Като че ли самият Исус Христос изведнъж се изправи пред мен и каза: „Сега знаеш за Мен достатъчно. Време е да решиш искаш ли да Ми принадлежиш или не!“ Младежът посветил живота си на Христос, без да се колебае.

БОГ НИ ПОДАРЯВА СЕБЕ СИ ЧРЕЗ СВОЯ СИН

При Новия Завет хората познават Бога чрез познаването на Христос. В Исус Христос те се срещат с живия Бог. „И Словото стана плът и живя между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина“ (Йоан 1:14).

Чрез Исус Христос Бог се въплъщава в човешки образ. Става познаваем за хората, като в Своето снизхождение се доближава до нас. „Който е видял Мен, видял е Отца“ - казва Исус (Йоан 14:9). Не е нужно да търсим Бога неизвестно къде. В Исус

Христос Той е достъпен и близък за нас. „В Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството“ (Кол. 2:9).

Ето един пример от областта на техниката. Ако електрическият ток се подаваше в предприятията и жилищата в първоначалното си напрежение, биха изгорели всички бушони. Поради това съществуват трансформаторните станции, където високото напрежение се понижава. Ако Бог в цялата Си божественост и слава дойде при нас, просто няма да издържим. В Исус Христос божествеността „се трансформира“ така, че можем да я приемем. Тъй като Бог идва при нас в плът, в образа на Исус Христос, ние можем да Го приемем, да общуваме с Него и да Го разбираме.

Идването на Бога на земята в човешки образ не трябва да ни смуцава или обърква. Великите очаквания нямат място там, където „напрежението е ниско“. В Исус Христос намираме „славата в снизхождение“, а не „славата в пълното й съвършенство.“ В Него имаме живия Бог, с Когото сме създадени да общуваме и на Когото можем да се доверим във всичко.

Разпнатият Исус Христос - именно Неговият кръст - отваря вратата за познаването на Бога. Чрез нея пада ярка светлина върху Божието отношение към нас, хората. Край кръста разбираме, че Бог е на наша страна, че ни обича и ни цени, че е дал за нас, грешниците, най-скъпото - Своя Син. И така е отхвърлил всички основания за недоверие към Него.

Пътят, по който можем да се приближим към Бога, започва от Иисусовия кръст. За Бога няма друг начин да ни спаси, освен да стане човек в Личността на Исус Христос, да поеме върху Себе Си нашето бреме и да го отнесе на кръста. „Върху Него дойде наказанието, донасящо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме“ (Ис. 53:5).

Когато повярваме, че в Исус Христос самият Бог е отдал Себе Си за нас, мирът и благодатта на Бога, които светът не познава и не може да даде, се вселяват в сърцето ни. Бог става реалност в нашия живот, защото Божият мир е не само дар от Него, а и част от същността Му. Хармонията и връзката с Бога се възстановяват, Той ни прави съпричастни на Неговото богатство.

Познаваме Бога не в свръхестествен образ, чрез особени преживявания и видения, а посредством новия живот в Христос. Чрез новото отношение към Бога в живота ни навлиза неземна действителност.

Не е възможно да се убедим в съществуването на Бога чрез доказателства, които са отвъд нас. Тази сигурност можем да придобием само от Него, като Му отдадем сърцето си и личността си изцяло. Това иска и очаква Той от нас.

Рихард Ноймайер

